

Tento spisek je o událostech v Medjugorje, který jsem opsal z neznámého pramene za totality v r. 1984; popisuje počátek zjevování Panny Marie, které má své každodenní pokračování do dnešního dne, i když ne již pro všechny vizionáře. Mezi fakty ve spisku a tímto opisem uplynulo 16 let, vizionáři již nejsou děti, ale dospělí, někteří ženatí a vdané, jiné jsou řeholnicemi. Mnozí Medjugorje (tak je to správně, s výslovností Medžugorje, ale píšeme Medjugorje) navštívili i od nás. – Medjugorje navštívily již miliony lidí různých vyznání, i nekřesťané, hinduisté, židé, muslimové (ti tam i žijí), a prožitky z návštěvy místa, kde se Panna Maria dosud denně zjevuje, výrazně ovlivnily jejich život.

MEDJUGORJE

Obsah

1. zpráva

- I. Medjugorje
- II. Zjevení Gospo
- III. Děti
- IV. Události kolem zjevení
- V. Gospa
- VI. Poselství Gospo
- VII. Znamení a tajemství Gospo
- VIII. Poslední zprávy z Medjugorje
- IX. Medjugorje, Gospa a Církev
- X. Poslední aktuality (1984)

2. zpráva

Medjugorje – místo Boží milosti
Medjugorje – dopis Sv. Otci a místnímu biskupovi

I. Medjugorje

Medjugorje je vesnice v krasové oblasti Hercegoviny (Jugoslávie) v nepříliš veliké rovině mezi vápencovými horami. Odtud pochází i její jméno Mezihoří. Leží poblíž okresního města Čitluk, asi 30 km (severovýchodně) od známého města Mostaru.

První zmínka o farnosti Medjugorje pochází již z r. 1599. Za turecké nadvlády tato farnost – stejně jako ostatní v Hercegovině – zanikla. V 18. století pak byla obnovena po osvobození národa z turecké nadvlády a r. 1892 byla svěřena františkánům v hercegovinské provincii, kteří se v této části Jugoslávie starají o většinu farností. Starý medjugorský farní kostel, postavený r. 1897 na měkké půdě, byl brzy na spad-

nutí, a tak ještě před první světovou válkou – chtěli farníci postavit kostel nový. Plány byly hotovy, materiál připraven, ale za války se vše ztratilo. Se stavbou kostela se začalo znovu až po druhé světové válce. Roku 1969 byl kostel v užívání; velký a prostorný, tříloďový, zasvěcený sv. apoštolovi Jakobovi staršímu.

Když chtěli v Medjugorje bourat starý kostel, aby postavili nový, část věřících byla rozhodně proti tomu. Sporů bylo mnoho. Tu prohlásil jeden stařec: „Když zbouráte kostel, umřu. Na tomhle kopci ale -“ a ukázal na kopec u Bijakovice – „bude jednou všechno z mramoru.“ Stařec při stavbě kostela skutečně zemřel. Splní se i to ostatní?

To však nebyla jediná předpověď zjevení, o nichž bude a o němž bude dále řeč. Několik let před medjugorskými událostmi byla skupina věřících z Medjugorje a okolí na pouti v Itálii. Tam navštívili i jednoho známého stigmatizovaného kněze (*tedy asi P. Pio v San Giovanni Rotondo*). Ten se zeptal, odkud poutníci přišli. Když odpověděli, řekl: „Panna Maria brzy navštíví vaši vlast.“ – V medjugorském kostele visí nad vstupním portálem pod kůrem insitní obraz, znázorňující Gospu, jež se s rozepjatýma rukama vznáší nad Medjugorjem. Gospa znamená v srbochorvatštině vlastně Paní, jako gotspodša (*tedy hospodyně (nesouvisejí to nějak s pojmenováním Boha Hospodín? A co Nôtre Dam?)*), avšak v této formě se slova používá výhradně k pojmenování Matky Boží, zejména v jižních částech Chorvatska. Rozepjaté ruce Gospy jsou typickým gestem modlitby v těchto krajích. Kdo se podívá na obraz, domnívá se, že byl namalován až po zjevení. Ve skutečnosti byl namalován r. 1974 naivním malířem Falakem. Neméně zajímavá zpráva existuje ze sjezdu charismatického kongresu v Římě začátkem června r. 1981, kterého se zúčastnilo na 700 charis. Mezi členy pracovní skupiny z Jugoslávie byl také fra. Tomislav Vlašić, tehdejší farář v Čapljině, který pak měl za dva a půl měsíce nastoupit službu v Medjugorje. P. E. Tardiv, kněz ze Střední Ameriky, známý tím, že vyléčil řadu nemocných, se modlil nad fra. Tomislavem za Církev v jeho vlasti, a řekl mu: „Neboj se, pomůže nám naše Matka!“

V okolí Medjugorje jsou dva kopce: Crnica a Križevac (Křížovec). Původní název Křížovec byl Šípovec, kopec přejmenovali farníci r. 1933, když na něj postavili betonový kříž, vysoký 12 metrů, na paměť 1900. výročí Kristovy smrti.

Na popud františkána fra. Bernardina sami vynosili na Šípovec všechn potřebný materiál včetně vody. Na kříži je nápis: „Ježíši Kristu,

Vykupiteli světa, na znamení své víry, naděje a lásky. Ježíši, vysvobod' nás od každého zla!“

A zde začínají zjevení Gospy v Medjugorje.

Velmi významná je i zeměpisná poloha tohoto místa. Vždyť Gospa se zjevuje v socialistické zemi, avšak téměř na hranicích se západním světem. Zjevuje se v zemi, která má mnoho svých občanů v zahraničí, kde si jako gastarbeitři vydělávají na živobytí. Zároveň však v zemi, která není tak dalece izolovaná jako země východního bloku, neboť v ní panuje čilý turistický ruch. Po celá dlouhá staletí vládli v této zemi Turci, uplatňující teror, a zanechali nesmazatelné stopy. V této zemi také existuje celá směsice národů a náboženství: katolíků, pravoslavných, Chorvatů, Srbů, muslimů. Tady se svým způsobem setkává kapitalismus se socialismem a z náboženského hlediska katolický Západ, pravoslavný Východ a muslimský Orient. A právě sem přichází Gospa se svým poselstvím míru a mnohokrát zdůrazňuje, že všichni lidé jsou jejími dětmi, i pravoslavní, i muslimové.

V Medjugorje se např. uzdravilo pravoslavné cikánské dítě. Jeden z kněží se při této příležitosti podivil, jak je něco takového možné. Gospa na to řekla: „Povězte tomuto knězi a všem, to vy sami jste se rozdělili. Muslimové stejně jako pravoslavní a katolíci. Vy všichni jste mé děti!“

Jinak však lze konstatovat, že nejbližší okolí Medjugorje je nejryzejší chorvatská a katolická oblast, kde teprve v poslední době vznikly menšiny i jiných národností a jiných náboženství. Z náboženského hlediska zůstal tento lid pravděpodobně ze všech Chorvatů nejvěrnějším své víře. Na udržení víry zdejšího kraje a lidu mají především největší zásluhy „Fratři“: františkánští kněží, kterým byla svěřena celá tato oblast.

II. Zjevení Gospy

První zjevení Gospy bylo 24.6.1981, na svátek sv. Jana Křtitele, který je zde skutečně slaven jako svátek. Gospa se zjevila dvěma dívkám, Ivaně a Mirjaně, na hoře Crnica...

Ivana sama o tom vypráví: „Bylo to na úpatí kopce. Já a Mirjana ze Sarajeva jsme se procházely a modlily nábožné písně. Najednou jsem se podívala nahoru na kopec a vykřikla: „Podívej, Gospa!“ Mirjana mi odpověděla: „Jdi ty, jak by se nám mohla zjevit Gospa?“ Odešly

jsme domů. O něco později, navečer, nás Mirjanina sestra Milka poprosila, ať s ní zajdeme na kopec pro ovce. Vrátily jsme se na Crnicu a zase jsme uviděly Gospu. Tentokrát ji spatřily i Mirjana a Milka. Vtom šla po cestě Vicka; zavolaly jsme na ni. „Co se děje? Je tam had?“ zeptala se. Když přiběhla, tak se vyděsila, že si zula boty a utíkala dolů v punčochách, za dvě nebo tři minuty se však vrátila. To se objevil na kopci Ivan Dragicević s taškou jablek. I on Gospu spatřil. Lekl se tak, že mu jablka vypadla z ruky. S Ivanem byl ještě starší chlapec, který se rovněž jmenoval Ivan. I on Gospu uviděl. K dalšímu zjevení však už nechodil, myslel si totiž, že je na to příliš starý. Pak jsme šly domů a když jsme vyprávěly, co se stalo, většina lidí se nám smála. Někteří nám však říkali: „Jest-li to byla skutečně Gospa, přijde zítra ve stejnou dobu.“

Druhý den, 25.6., jsme šly dívky ve stejnou dobu na totéž místo. Bylo to v 18:30 hodin. Byly tu opět Mirjana a Ivana, které zavolaly Vicku a Ivana a ti přivedli i Jakova a Marii. Přivedli je proto, že oni byli jediní, kdo jim uvěřili. Milka nebyla ten den doma, a tak místo ní šla její sestra Marie, která se pak dál zúčastňovala zjevení, zatímco Milka od té doby už nic neviděla.“

Děti stanuly před Gospou, padly na kolena a začaly se modlit. Všechny vzrušením plakaly. Ivančina matka asi před dvěma měsíci zemřela. Ivana se proto ptala Gospy, jak se mamince

vede. „Vede se jí dobře, já sama jsem jejím strážným andělem.“ Později jí ukázala její matku v ráji.

Čtvrtý den se Ivana zeptala, jak se Gospa jmenuje. „Jsem blahoslavená Panna Maria.“ Mirjana si stěžovala: „Předhazuje se nám, že jsme narkomani nebo epileptici.“ Gospa řekla: „Milé děti, ve světě vždy panovalo bezpráví. Nesmíte si to tak brát...“

Během zjevení se Gospa vznášela asi 30 cm nad zemí. Často ji je vidět, jak se vznášela na oblaku. Je velmi krásná, štíhlá, vysoká asi 160 cm. Je oblečena do dlouhého šedého roucha, které jí zakrývá i nohy. Barvu roucha je velmi těžké popsat. Je šedá, ale jako by šedá nebyla. Nepopsatelná barva, říkají vidoucí děti. Bílý závoj halí hlavu a sahá až k zemi. Na hlavě má korunu zářící jako hvězdy. Její oči jsou modré, řasy černé, ústa malá a červená, pod závojem jsou patrné černé vlasy. Děti říkaly, že její řeč působí jako hudba a zpěv. Dokonce jako když znějí zvony. Gospa mluví chorvatsky, děti říkají, že stejně jako ony, ale čistěji. Zpočátku si mnozí z vidoucích dětí dělali legraci. Dívkám dali s posměchem přezdívku „gospicy“. Děti proto prosily Gospu o znamení, díky kterému by všichni uvěřili. Gospa odpověděla: „Blahoslavení, kteří nevidí a přece věří; ať věří tak, jako by mě viděli.“ Po několika dnech už dětem vůbec nevadilo, co se o nich povídá.

III. Děti

Zde jsou základní data o vidoucích dětech:

Vicka Ivankovićová, nar. 3.5.1964, má ještě 7 sourozenců. Její otec pracuje v Němecu. Vychodila jeden rok textilní školy. Pak školu přerušila. Nosila na krku stále křížek. Na podzim měla dělat zkoušky do druhého ročníku, křížek však jednoho učitele dráždil. Vyzval ji proto, aby křížek sundala, jinak že ji nebude vůbec zkoušet. Vicka odmítla, a odešla ze školy s prohlášením, že půjde do kláštera. Později se definitivně rozhodla, že to skutečně udělá. Dalším důvodem bylo i to, že před začátkem nového školního roku si Gospa přála, aby aspoň někdo ze starších dětí zůstal v Medjugorje.

Mirjana Dragicevićová, nar. 18.3.1965, má ještě bratra. Její otec je lékařem v Sarajevu. Tam také rodina bydlí, i když pocházejí z Bijakovice (sousední vesnice), kam jezdívají o prázdninách k příbuzným. Mirjana studuje medicínu v Sarajevu, kterou chce na radu Gospy dokončit.

Marie Pavlovićová, nar. 1.4.1965, má 5 sourozenců, otec je rolník. Vyučila se v Mostaru kadeřnicí. Definitivně se rozhodla, že půjde do kláštera. Mezi dětmi vyniká již od dětství hlubokou zbožností.

Ivana Ivankevićová, nar. 21.6.1966, má ještě 2 sourozence. Matka jí zemřela v dubnu 1981. Její otec pracuje v NSR. Přijel však na

vánoce 1981 domů, po velikonocích 1982 odejel znovu do NSR. Mají dům v Mostaru, tam žijí. Jezdí pravidelně do Bijakovice k příbuzným. Ivana navštěvuje v Mostaru gymnázium.

Ivan Dragicević, nar. 25.5.1965, má ještě 2 nebo 3 sourozence. Chodí do arcibiskupského gymnázia ve Vysokém u Sarajeva. Otec je rolník.

Jakov Čolo, nar. 6.3.1971, žije sám s matkou. Otec pracuje někde u Sarajeva a jen málokdy se objeví doma. Jakov chodí do obecné školy v Medjugorje. Je z dětí nejchudší. Ivana a Vicka jsou sestřenice, stejně spříznění jsou Mirjana a Jakov.

IV. Události kolem zjevení

Zvláštností medjugorského zjevení je, že se Gospa zjevuje dětem každodenně ve stejnou dobu, zjevení trvá více než 2 roky (*více než 18 let*) a stále pokračuje. V prvních dnech vídaly děti Gospu na Crnici. Protože však zpráva o tom (o Gospě) se brzy roznesla mezi lidi, začalo přibývat poutníků, a tak se místní orgány snažily dětem znemožnit, aby mohly večer na kopec přijít. Zvaly a nutily je k různým výletům a projíždkám. Gospa se však zjevila dětem vždy tam, kde právě byly ve stanovenou dobu.

12.8.1981 ve 3 hodiny ráno byly na úpatí Crnicy rozestavěny stráže civilní obrany a lidové milice, a od toho dne je přístup nahoru zakázán. Zjevení se krátkou dobu uskutečňovala v bytech jednotlivých dětí, až se časem přenesla do farního kostela. Tuto skutečnost uvítali i kněží, kteří váhali, zda zjevení jsou od Boha. Bylo-li by to dílo satanovo, mohla by zjevení těžko pokračovat na půdě kostela. Poutníci začali konat procesí namísto na Crnici na Križevac, kde se konají mše sv. u zmíněného betonového kříže. Jednu dobu byl i tento kopec úředně uzavřen, nyní však je již zase přístupný. Komu se podaří proklouznout na Crnici, je na zpáteční cestě zadržen a je mu odebrán občanský průkaz. Ten si musí po zaplacení vysoké pokuty vyzvednout na policii v Čitluku. Ačkoliv obyvatelé Medžugorje nesmějí – také pod vysokou pokutou – poskytnout přístřeší poutníkům přes noc, ačkoli správa autobusových drah Bosny a Hercegoviny má přísná zákaz vypravovat pravidelné linky do Medjugorje, ačkoli ani jediný hotel v Čitluku nesměl přijmout poutníky, přesto počet poutníků neustále závatně roste.

Koncem června byly děti vyslýchány na policii a vyšetřovány na psychiatrii. Bylo podezření, že Mirjana vozí ze Sarajeva drogy. Na

konec byly děti shledány zdravými a od podezření bylo upuštěno.

17.8.1981 byli zatčeni fra. Jozo Zovko a fra. Ferdo Vlašić, prohledána fara a všechny peníze zabaveny. V komunistickém tisku se mluvilo o 2 miliardách starých dinárů nebo i více, ve skutečnosti to bylo 82 tisíc nových dinárů (zhruba 5 měsíčních průměrných platů). Zabavené peníze byly později vráceny, nikoliv však dobrovolně. Osoby, které peníze měly u sebe, byly pronásledovány děsivými vidinami do té doby, než peníze vrátily. Až když byly peníze vráceny, byly od nich osvobozeny.

Hned prvního dne po zjevení začala v tisku kampaň. Např.: V Medjugorje je provokací dost. Nepřátelé, kteří se vydávají za věřící, nosí na krku řetízky s velkým křížem a nosí je tak, aby je všichni viděli, někteří přicházejí bosí a skupiny, které jdou kolem domu starosty, zpívají náboženské písně. Byly zavedeny každodenní zpovědi a 10 františkánů mluví s lidmi mezi čtyřma očima. Co si všechno vyprávějí a jaké lži rozšiřují, není si těžké představit. Nepřátelé naší země, maskovaní v černých kutnách, přilákali do Medjugorje statisíce slušných věřících a hrají při tom nebezpečnou hru s náboženským cítěním. (K.Osnović, Večernje novosto, Beograd 13.9.1981)

V polovině září tisková kampaň přestala, snad proto, že si stranické orgány uvědomily, že tak vlastně dělají medjugorským událostem reklamu. 14.9.1981 byl fra. Zovko odsouzen – na tři a půl roku vězení. Kladlo se mu za vinu, že v kázání dělá nepřátelskou propagandu proti státnímu zřízení, např. tím, že vybízeli věřící, aby se neobávali prolít krev za víru, aby prosili Boha o sílu a statečnost. Zároveň byl odsouzen fra. Fredo Vlašić k 8 letům a fra. Jozo Križić k

5,5 rokům. Mostarský biskup Žanić zprvu mlčel. Když však tisk začal psát o záměrné manipulaci dětí, uveřejnil biskup v kato-lickém časopise Glas koncila prohlášení: „Je jisté, že děti – alespoň dosud – nelhaly. Nejtěžší otázkou zůstává, jde-li pouze o subjektivní dojem nebo o něco nadpřirozeného. Když židé chtěli umlčet apoštoly, řekl moudrý Gamaliel před veleradou: „Pochází-li tento záměr od lidí, sám se rozpadne. Pochází-li od Boha, nepodaří se vám ho zničit.“ My se držíme tohoto stanoviska.“

Krátce poté, co začala zjevení, byla v Medjugorje svolána stranická schůze. Tam se usnesli: „Kdo z členů strany byl jen jednou na hoře Crnici, tomu se to promíjí, kdo tam byl dvakrát, tomu bude udělena veřejná důtka. Kdo tam byl třikrát, ten bude ze strany vyloučen.“ Všichni účastníci byli tázáni, kolikrát tam byli. Jeden straník odpověděl: „Zatím jsem tam byl devětkrát. Vylučte mne tedy třikrát ze strany!“ Na kopci Crnica odhazovalo totiž mnoho členů strany své stranické legitimace, které byly posbírány a odneseny na výbor...

Vypravuje se, že strážní ve vězení v Mostaru, kde fra. Zovko seděl, dali výpověď. Údajně bylo v jeho cele vídat silné světlo a cela, každý večer pečlivě uzamčená, byla často ráno odemčená, ačkoliv farář neměl nejmenší možnost celu otevřít. 12.2.1982 začalo odvolací řízení s fra. Zovkem. Toho dne jej Gospa při zjevení ukázala dětem v jeho cele ve vězeňském oděvu, jak to udělala již několikrát. Na dotaz dětí řekla, že dostane nižší trest. Ačkoli obecní rada v Medjugorje a stranický výbor v Čitluku žádaly zvýšení trestu, byl trest snížen – fra. Zovkovi na 2 roky, fra. Vlašičovi na 5 let a fra. Križevićovi na 3,5 roku.

Od té doby, co se Gospa zjevuje ve farním kostele, vypadá život farnosti takto: Po normální práci přijdou děti do kostela asi v 18:15 hodin. Jdou okamžitě do malé přilehlé kaple, kde se jim Gospa zjevuje. Do kaple se vejde velmi málo lidí, a tak ostatní věřící čekají a modlí se v lodích kostela. Zjevení netrvá dlouho, asi 5-10 minut. Děti se před ním začnou modlit, když

Gospa přijde, zmlknou. Nakonec se ještě pomodlí s ní. Za necelé 2 roky Gospa k dětem nepřišla pouze pětkrát. Po zjevení děti přicházejí do kostela, kde asi od 18:35 předříkávají růženec, mariánské litanie a sedmero Otčenášů. V 19 hodin pak začíná mše svatá (zavedením letního času se vše posouvá o 1 hodinu).

Po mši svaté se ještě děti s věřícími modlí za nemocné, každý čtvrtek je po mši sv. výstav a hodinová adorace před Nejsvětější Svátostí, každý pátek hodinová adorace k svatému kříži. Někdy se modlitby věřících protáhnou přes celou noc. Na stole v kapli obvykle leží spousta předmětů, kterým Gospa žehná a kterých lidé užívají jako prostředků k uzdravení. Uzdravení a obrácení je v Medjugorje celá řada. Je zvláštní, že k uzdravení nedochází najednou, ale postupně. Gospa vždy uzdravení podmiňuje obrácením. Pouze jedno paralytické dítě uzdravila okamžitě... Do začátku května 1982 bylo farnímu kostelu nahlášeno 130 případů. Je jich však mnohem více, vyžaduje se však obsáhlá lékařská dokumentace a naprosto trvanlivé uzdravení, bez recidiv.

Prvním zázračným uzdravením byl Jozo Vasilij. Před 8 lety ochrnul na levou polovinu těla, oslepl na levé oko a levá ruka mu nejen ztuhla, ale pokryla se boláky. Na pravé oko viděl jen tolik, aby mohl rozpoznat den a noc, po dalších 4 letech oslepl úplně. Když se doslechl o zjevení, řekl: „Povím vám, je-li to skutečně Gospa.“ Požádal souseda, aby mu donesl trochu hlíny a trávy z místa zjevení. V umývadle to pak všechno smísil s vodou, umyl si obličej a modlil se při tom vyznání víry. Pak se omyl čistou vodou a řekl své ženě: „Stará, já vidím!“ „Jak můžeš vidět, když jsi 4 roky slepý!“ odpověděla mu žena... „Nestydíš se, tak stará bába, a běhat bez ponožek?“ A tak jeho žena musela uvěřit, že Jozo skutečně vidí.

O mnohých obráceních podávají svědectví sami františkáni (zpovědníci). Říkají, že taková hloubka, zanícenost a upřímnost svátosti smíření musí být dílem zvláštní milosti Boží.

V. G o s p a

Děti se modlily spolu s Gospou; to dělají nejdelší část zjevení. Pro nás je to velmi důležitá

lekce, že se máme hodně modlit. Mnozí prostřednictvím dětí prosí o přímluvu Gospy, o vy-

prošení milosti obrácení. Rovněž kladou otázky, buď samy za sebe nebo ty, které jim předávali jiní. Rovněž před Gospou zpívají. Na otázku, která píseň se jí nejvíce líbí, odpověděla Gospa: „Kriste, ve tvém jménu“. Když se děti ptaly, kterou modlitbu má nejraději, odpověděla, že vyznání nicejsko-cařihradské. Gospa s dětmi rozmlouvá a poučuje je. Chová se k dětem velmi vlídně a laskavě. Vicka řekla, že 20.9. při zjevení o půlnoci ji i Jakova dokonce políbila. Gospa nazývá děti „andělé moji“ – právě tak, jako matky v tomto kraji volají na své děti. Všem šesti dětem ukázala Gospa ráj. Peklo viděla jenom Vicka, Maria a Jakov, a to v domě Vicky. Ostatní nebyly v Medjugorje. Ostatních se pak Gospa ptala, jest-li by také chtěly vidět peklo, ale ani jeden nechtěl, a tak peklo neviděli. Děti tvrdí, že jim Gospa při tom řekla: „Ukazuji vám to, abyste viděly, jaká odměna čeká ty, kteří žijí podle vůle Boží, a jaký trest hrozí těm, kteří Boha neposlouchají.“ Při vidění ráje poznala Ivana svou matku a ještě jednu zemřelou osobu.

Někdy na podzim 1981, při zjevení v Jakobově domě, byli Vicka a Jakov sami. Jakobova matka viděla, že jsou sami v pokoji. Když však za nějakou chvíli vešla do místnosti, nebyl tam ani jeden. Šla je hledat k sousedům, ale ani tam nebyli. Vrátila se tedy domů a našla je ve světnici. Vypravovali jí pak, jak je Gospa prostě vzala za ruku a odvedla je do ráje. A tak se tedy oba na 20 minut vzdálili z místnosti.

Marie v rozhovoru se záhřebskými bohoslovci (13.2.1982): „V ráji jsem viděla hodné lidi, kterým jsem dobře rozeznávala tváře, těla jsem však viděla jen matně. Je vidět obrys těla a sepnuté nebo rozepnaté ruce. Tváře jako by se dívaly do jednoho místa. Všichni vypadají jako ve středních letech.“

O pekle Marie vypráví: „Gospa nám nic neřekla a rovnou nám ukázala peklo. Jakov se vylekal, schoval se za nás, ale pak říkal, že se vůbec nebál. Báli jsme se však všichni. Ostatní nám říkali, že jsme vypadali jak v horečce. Viděli jsme velký oheň, kolem něj naskládané kamení a lidi, kteří před ohněm utíkají – on je však pohlcuje. Neslyšeli jsme žádné zvuky, ale cítili jsme, že křičí... Mirjana se ptala Gopsy, jak může být Bůh tak krutý a uvrhnout lidi do věčného zatracení. Jestliže někdo udělá něco špatného na zemi, dají ho do vězení, svůj trest

si odpyká a vše je vyřízeno. A v pekle je hříšník věčně. Gospa odpověděla, že lidé, kteří přijdou do pekla, tam sami chtějí. Bohu se tam ještě více rouhají, s peklem se stále více sžívají a pak ani nepomýšlejí na odchod odtamtud. Gospa ještě dodala, že v očištcí existují jakási poschodí, některá jsou přímo u samotného pekla – a některá naopak velmi blízká ráji. Gospa ještě sdělila, že se lidé domnívají, že nejvíce duší odchází z očištcí do ráje o svátku Všech svatých. Ale není to přesné. Nejvíce milostí se dostává v tomto ohledu o vánocích. Některé duše se v očištcí hodně modlí, avšak nemodlí se za ně nikdo na zemi, a tak jim Bůh věnuje modlitby jiných lidí, za něž se lidé modlí, ony se však nemodlí. Rovněž jsou duše, kterým Bůh dovoluje, aby se hlásily různým způsobem svým známým a příbuzným a žádaly od nich modlitby. Na otázku Mirjany, kam v současné době odchází nejvíce lidí, Gospa řekla: „Nejvíce do očištcí, hodně do pekla a nejméně do ráje.“

Jednou, když se děti během zjevení modlily růženec, se někdo přeřekl a všechny se daly do smíchu. Hned se však ustrašeně podívaly na Gospu, ale ta se na ně usmívala. Honem se tedy soustředily a modlily se dál.

Na svátek Narození Panny Marie se Gospa zjevila v Jakobově domě, jemu a Vicce. Jakov podal Gospě ruku a řekl: „Milá Gospo, blahopřeji ti k narozeninám.“ Gospa uchopila jeho ruku a stiskla. Vicka se neodvážila udělat totéž, a tak se Jakov potom styděl a prosil ji, aby o tom s nikým nemluvila, aby se mu nasmáli. Jednou přišla neočekávaně a ptala se Vicky a Marie, zda chtějí jít do kláštera. Řekla, že nemusí, i když by jí to potěšilo. Ještě řekla, že musejí uvážit, co to znamená, poněvadž je to na celý život.

Mirjaně se zjevuje Gospa v Sarajevu, Marii v Mostaru, kde každá chodí do školy. Mirjana vypráví, že již několikrát viděla na šatech Gopsy černou skvrnu, když se jí někdo předtím dotkl ve stavu hříchu. Také se několikrát stalo, že před některými lidmi Gospa přímo utekla. Na počátku zjevení řekla Mirjaně její babička: „Jak by se mohla zjevovat Gospa, když kamarádíš s klukem.“ Mirjana jí řekla: „Gospa nechce žádné pokrytecké svatoušky...“ Několikrát se přihodilo, že Gospa požádala Mirjanu, aby odjela do Medjugorje. Mají-li se dovědět nějaké

zvláštní poselství, chce je mít všechny pohromadě.

Děti vypravují, že se kolikrát při zjevení musí smát. Když se děti zeptaly Gospy, jak dlouho se jim ještě bude zjevovat, odpověděla: „To jsem se vám omrzela?“ Když děti vyzvídaly, jaké trvalé znamení Gospa udělá, zda to bude pramen léčivé vody, usmála se a řekla: „Vím o lepších věcech, než je voda.“ Jakov jeden čas odmítal chodit do školy, že ho to tam nebaví, že mu Gospa stačí. Gospa mu do-

mlouvala, aby do školy chodil a aby se lépe choval ke svým spolužákům. Řekla mu: „Všechny je musíš mít rád.“ „Když ale oni jsou tak nudní!“ „Musíš to přijímat a přinášet jako obět.“ „Slibuji,“ odpověděl Jakov, „jenom to neříkej mámě.“

Při půlnočním zjevení u Vicky doma se otočila Gospa ke stěně, kde visel obraz Jana Pavla II. Přistoupila k obrazu a papeže něžně objala.

VI. Poselství Gospy

Hlavním smyslem Gospina poselství je vyjádřit 4 body:

víra, modlitba, obrácení, půst.

Prosba o skutečnou hlubokou víru je mostem zjevení. Vždyť vírou se člověk stává účastníkem Božího života. Právě víra je to, co tolik lidí z dnešního života ztratilo. Víra sama znamená, vyjít ze sebe a darovat se cele Bohu, být s ním v jednotě a v této jednotě najít sebe celého a naplněného. Víra se totiž neměří vztahem k nějaké nauce či její dokonalou znalostí, ale přímo vztahem ke Kristu. Gospa si stěžovala Mirjaně, že lidé v dnešní době posuzují a hodnotí náboženství a církve podle způsobu života kněží.

Když kněz není takový, jaký by měl být, znamená to pro ně, že ani Bůh není. Gospa doslova říkala: „Nechodíme do kostela, abychom se dívali na kněze nebo poslouchali řeči o jeho soukromí. Do kostela chodíme, abychom se modlili a prostřednictvím kněze slyšeli slovo Boží. Toto je třeba lidem stále opakovat. Mnoho lidí odpadá od víry kvůli kněžím.“ Stejně jako o hloubce víry hovoří Gospa často o potřebě modlitby. Gospa sama ukazuje dětem, kolik je na světě věřících, kteří se vůbec nemodlí. 3.2.1982 vzkázala bohoslovcům: „Modlitbou se dosáhne všeho...“ Žádala děti, aby pozvaly svět k modlitbě.

Na dotaz jednoho kněze, zda by bylo prospěšné založit v jeho farnosti modlitební skupinu, Gospa řekla: „Ano, a nejen u vás, ale pokud možno všude.“

V dnešním světě e mnozí křesťané domnívají, že je opravdovější modlit se tzv. životem. Někteří mají dokonce pocit, že modlitba je nedůstojná moderního člověka, jako by oslabovala jeho vlastní vůli. Smysl modlitby však spočívá v tom, že člověk je stvořený a Bůh Stvořitel. Bez modlitby by se víra stala pouhou teorií, člověku je třeba dialogu s Bohem, jinak jeho víra uvadne, stane se jalovou a nakonec se úplně ztratí. Nejen osobní modlitba je důležitá, ale i společná, v níž člověk neříká, já věřím, ale my věříme. Společná modlitba pomáhá církvi posilovat její jednotu. Ve svém zjevení 25.6.1981 doporučila Gospa dětem, aby se modlily každý den Vyznání víry a 7 Otčenášů, Zdrávasů a Sláva Otci. Tato modlitba vychází z tradic chorvatského národa. Nenavrhl ji sama Gospa, samy se jí začaly modlit na radu Mirjaniny babičky. Gospa se při ní usmívala a pak je poprosila, aby se jí modlily každý den.

Bylo by však omylem, domnívat se, že Gospa požaduje jenom tyto modlitby; vyzývá k modlení všech modliteb církve, růžence, žalmů i jiných. Řekla doslova: „Každá modlitba je Bohu drahá.“ „Modlitbou a postem zabráníte válkám,“ řekla dětem. Stejně tak, když se jí děti o silvestrovské noci 1981 ptaly, jaké poselství chce sdělit světu, odpověděla: „Co nejvíce modlitby a postů...“ Gospa prosí, aby se lidé modlili především na její úmysl: Obrácení hříšníků. Mirjana tlumočila Gospina slova takto: „Povězte věřícím: Potřebuji jejich modlitby, modlitby všech lidí. Je třeba pokud možno hodně se modlit a činit pokání, protože se až dosud obrátilo příliš málo lidí. Je mnoho lidí i mezi křesťany, kteří žijí dosud pohansky. Je ještě málo pravých věřících...“ „Potřebuje naše

modlitby, aby se nás mohla zastat u Boha,“ dodává Mirjana. 7.12.1981 v předvečer svátku Neposkvrněného Početí čekaly děti Gospu. Gospa pohlížela na lidi, kteří se v Medjugorje modlí a postí, a řekla: „Svět se začíná obracet, ale ne celý.“ Následujícího dne na svátek Neposkvrněného Početí čekaly děti Gospu svátečně naladěnou, ta však přišla velmi vážná, poklekla před křížem svého Syna a modlila se: „Můj milovaný Synu, prosím Tě, odpusť lidstvu těžké hříchy, kterými Tě urážejí.“ Modlila se dlouho a řekla pak ještě dětem, že se každý den modlívá před betonovým křížem na Križevaci ke svému Synu, aby odpustil světu jeho hříchy. Stejně jako k modlitbě vyzývá Gospa k postu. Tato výzva možná mnohé překvapí, i když praxe postu existovala v církvi odnepaměti, o postu se mluví v Písmu a Kristus sám se postil. Kristova církev dříve ještě poslušně následovala (Krista), teprve v poslední době půst z křesťanské praxe téměř vymizel. A nyní je tu Gospa, vysvětluje, že půst má velkou hodnotu, hodnotu nezaměnitelnou s čímkoli jiným, např. skutkem milosrdenství. Důvody Gospiny prosby o půst je třeba vidět v kontextu dnešní doby a jejích dalších proseb, především výzvy k nápravě víry. Půst jako mučení a zdržování se od jídla a pití za účelem trýznění těla je ryze pohanský názor na půst – vždyť Bůh stvořil jídlo pro člověka, pro získání potřebné energie k životu. Skutečný užitek postu tkví v jeho schopnosti sebeovládání. V tom se totiž můžeme velmi snadno mýlit. Není-li člověk pánem sebe, nemůže se odevzdat Bohu. Kdo je otrokem, není sám sebou. Člověk neotročí jen hříchu, ale také zneužíváním svých potřeb a hmotných přebytků. Zneužívání této lidské potřeby je především v tom, že se tak často každodenně opakuje. Půst otvírá člověku možnost svobodně se darovat Bohu a bližnímu ve víře a lásce. Zároveň půst drží pod kontrolou sklon k zneužívání dalších poskytovaných daných dober. S postem fyzickým dochází k celkovému naladění k sebezáporu, k úctě k potřebám druhých i omezování potřeb vlastních. Nejde tedy pouze, zdržet se jídla, jako o odepření svých potřeb. Otevřít prostor pro druhého... S vírou, modlitbou a postem úzce souvisí i potřeba obrácení. V mnoha křesťanech Bůh zemřel. Mnozí plní náboženské povinnosti jen ze zvyku. Křesťané by však měli být nevěřícím viditelným znamením víry. Proto jsou potřebná obrácení. „Obrátit se a činit pokání, je dnes potřeba více než kdy jindy,“ říká Gospa v Medjugorje. Nikdo

není z této potřeby vyňat, neexistuje nikdo, komu není potřebné obrácení. Současné zlo nezmizí ze světa žádným zbožným přáním, ještě méně frázemi. Hřích světa je nejreálnější skutečností, které se lidstvo nemůže zbavit bez skutečného obrácení. Pravým obrácením je očištění srdce. Z jeho nečistoty přichází na svět všechno sobectví, sebeláska, násilí a válka. Tento akt obrácení musí však každý člověk udělat sám. Je to svobodný osobní čin, při kterém se člověk s plnou odpovědností smiřuje s Bohem, se světem a s lidmi. Gospa nadiktovala Jeleně Vasilij toto poselství: „Jediné, o co prosím, je o obrácení, jediné obrácení. Není mi těžko, že trpím, budu za vás trpět. Vás jediné prosím o obrácení. Budu prosit Syna, aby vás netrestal. Vy nic nevíte o plánech Božích, nevíte, ani vědět nemůžete. Prosím vás, jen se obračejte. To je vše, co chci říci. Zřící se všeho, to je obrácení. S Bohem a zůstaňte v pokoji.“

Toto poselství nadiktovala Gospa Jeleně Vasilij v přítomnosti fra. Vlašiče. Jelena Vasilij je jedenáctiletá dívka z Medjugorje, má ještě 4 sourozence. Od prosince 1982 se Gospa zjevuje také jí, ne však jako dětem, které ji vidí a slyší mimo sebe. Jelena ji cítí uvnitř. I Jeleně se Gospa zjevuje denně kromě období 14 dnů v lednu 1983, kdy se jí Gospa neukázala, protože začala být pyšná, že e jí Gospa zjevuje. Teprve, když se Jelena stala opět skromnou, Gospa se zjevila a řekla, že se musí z toho hříchu pýchy vyzpovídat.. Gospa znovu prosí svět o půst – nejen v pátek, ale i při dalších různých příležitostech. Zdůrazňuje však, že nestačí se jen postit, ale zároveň je třeba se zbavovat i některých zlovyků. Půst nemá žádnou cenu, když se současně hádáme nebo jinak hřešíme. Mezi škodlivé návyky Gospa řadí časté sledování televize, kouření, pití alkoholu, ale i kávy. Zároveň prosí věřící, dokonce i děti, aby se již půl hodiny před začátkem mše sv. soustředili na mši, která je podle jejích slov ta největší modlitba... Modlitbou, postem, obrácením a prohloubením víry Gospa směřuje k základnímu bodu svého poselství, a tím je **nastolení Božího míru**. Potřeba Božího míru, pokoje a smíření mezi lidmi i mezi národy je v dnešní době nejaktuálnější a nejnaléhavější. Vždyť Gospa v Medjugorje se sama představuje jako **Královna míru** a tato tři písmena (mír) se také objevila na Križevacem v červenci 1981 velkými, ohnivými písmeny. Tento nápis viděly nejen děti, ale i mnoho poutníků tehdy shromáždě-

ných, mezi nimi i fra. Jozo Zovko. V dnešním světě je slovo mír nejčastěji užívaným slovem. Nebezpečí nukleární katastrofy, ekologická katastrofa, napětí v mezinárodních a mezilidských vztazích, omezování lidských práv a potlačování lidské důstojnosti, to všechno může vést do apokalyptické krize.

Mír, o němž mluví Gospa, není však oním zdiskreditovaným slovem, běžně užívaným v každém politickém projevu. Je to Boží mír, nikoliv jen opak války. Při uskutečňování Božího míru v člověku není člověk jen pasivním di-

vákem, ale aktivním spoluvůrcem. Teprve člověk v míru s Bohem může být v míru s ostatním světem. Nejde o mír za každou cenu, o násilné prosazování míru, které je jen další válkou. Dokud nezmizí z lidských srdcí závist, sobectví a nepřátelství, žádná mírová konference a její deklarace nezaručí skutečný mír ve světě. Proto prosba o mír je prosbou za obrácení. Slova: „Každý mír za každou cenu“ mohou být někdy větším zlem než válka. Prostřednictvím dětí projevila Gospa přání, aby se 25.červen, den, kdy se Gospa zjevila dětem poprvé, slavil jako svátek Královny míru.

VII. Znamení a tajemství Gospy

Gospa několikrát slíbila dětem znamení, trvalé velké znamení v Medjugorje. Děti se již několikrát ptaly, kdy k tomu znamení dojde. Gospa jim odpověděla, že jsou netrpělivé, že znamení bude dáno, až se lidé obrátí. Mezitím však bylo dáno několik znamení, která vidělo mnoho lidí, místní i poutníci, laici i kněží a řeholníci. Nejvíce znamení bylo vidět na kopci Križevac u velkého betonového kříže. Mnoho lidí vypravovalo, že viděli, jak se kříž několikrát otočil, rychleji nebo pomaleji, na všechny světové strany. Jiným znamením bylo objevující se bílé světlo, které pomalu zahalovalo kříž, místo něhož byla vidět Gospa. To znamení se stávalo hlavně v pátek. Do ledna 1982 byla tato znamení vidět velmi často, od té doby byla vzácnější, ale najaře 1983 jich opět přibývá. Když se děti ptaly na důvod těchto znamení, Gospa odpověděla: „To jsou předznamení pro ty, kdo nevěří. Velké znamení přijde později: Brzy, velmi brzy.“

Děti vědí, o jaké znamení jde, nesmějí je prozradit. všechny kromě Marie také vědí, kdy k němu dojde. Mezi sebou o něm nehovoří, každý uchovává pro sebe, co ví.

Častokrát bylo vidět několik znamení i na Crnici. Jednou se tam např. objevil velký oheň, viditelný zdaleka. Byl tak veliký, že se dokonce sjeli požárníci a milice, aby oheň uhasili. Když pak přijeli, neměli žádnou stopu po nějakém ohni. Někteří dokonce tvrdí, že viděli na slunci něco jako fatimský zázrak (sluneční zázrak ve Fatimě vidělo 13.10.1917 50.000 lidí). Když Gospa přichází za dětmi, bývá ohlašována

světlem, často přichází docela prostě bez předchozího znamení. A když odchází, ukazuje se nejčastěji kříž, slunce nebo srdce. Na dotazy dětí Gospa vysvětlila: Kříž je symbolem víry, Slunce, jež nám svítí, je symbolem Boha Otce. Srdce znamená lásku Gospy k nám všem, zejména ke hříšníkům.

Gospa zjevuje dětem i několik tajemství, o nichž nesmějí zatím hovořit. Hned v prvních dnech zjevení to byla tři, počátkem ledna 1982 jich bylo 6. Děti nechtějí za žádnou cenu tajemství vyradit. Gospa jim sama řekla, kdy je mají vyjevit. Mohou je pak říci knězi, kterého si samy vyberou, a něm bude záležet, zda se rozhodne tajemství si ponechat anebo je sdělit světu. Někteří se domnívají, že by se tajemství mohla vymámit z malého Jakova. Je prý příliš malý, aby uměl mlčet. Avšak jejich námaha v tomto směru byla marná. Při policejním vyšetřování na jednoho z chlapců namířil vyšetřovatel pistoli a řekl: „Mluv pravdu!“ Hoch se na něj klidně podíval a odpověděl: „Já se zemřít nebojím.“ Doposud Gospa sdělila dětem deset tajemství. Ne všechny děti však znají všechna. Všech deset tajemství se netýká jí samotné, ale vztahuje se na lidstvo a svět, na Medjugorje a Jugoslávii a ještě na některé speciální zóny a na ono slíbené trvalé znamení, ke kterému má dojít. První tři tajemství, která se mají odehrát poměrně brzy za sebou, ještě budou předcházet trvalému znamení na Crnici, kdy pak ještě mnoho lidí poběží na horu a bude prosit o odpuštění. Je však třeba se obrátit hned. Osmé tajemství bylo dětem svěreno 15.8.1982 na svátek Nanebevzetí Panny Marie, Děti říkaly, že jsou velmi závažná. Mirjana pak požádala

Gospu při každém zjevení, aby se přimluvila u Boha Otce, aby toto tajemství zmírnil. Gospa odpověděla, že je třeba se za to zmírnění modlit, a to co nejvíce lidí. Mirjana proto v Sarajevu shromáždila větší skupinu věřících, kteří se hodně modlili na tento úmysl. Později Gospa Mirjaně oznámila, že se jim skutečně podařilo osmé tajemství zmírnit. Na řadu pak přišlo ještě deváté 29.11.1982, na začátku novény před svátkem Neposkvrněného Početí. Po zjevení všichni plakali. Mirjana řekla, že je ještě horší než osmé. Na Štědrý den 1982 měla Mirjana zjevení u své rodiny v Sarajevu. Po zjevení byla smutná, nemluvila. Matka se jí ptala, co jí je. Mirjana se rozplakala a odešla z pokoje. Po chvíli se vrátila a řekla: „To bylo mé předposlední zjevení. Gospa přijde ještě zítra z radosti ze svátku, aniž by mi cokoli zvláštního řekla.“ Toho večera jí totiž bylo svěřeno poslední tajemství, 25.12. pak viděla Mirjana Gospu naposledy. Gospa jí vysvětlila, že se jí už nebude zjevovat, protože jí pověděla všechno, co bylo třeba. Na otázku Mirjany, proč se lidé mají modlit a postit, když se musí tajemství stejně naplnit, Gospa odpověděla: „Tajemství se musí naplnit, není možné se těmto tajemstvím vyhnout, ale je třeba se na ně připravit. Lidé nesmějí propadnout panice a strachu, nýbrž se musí s důvěrou obrátit k Bohu a žít tak, aby byli připraveni zemřít každý den. Musíme vložit svou důvěru do rukou Božích, do rukou Boha, který se stará o každého člověka a dělá všechno v náš prospěch.“ Koncem května 1983 znali Jakov a snad i Ivan 9 tajemství, zatímco ostatní 8 nebo 7. Ivan obdržel také několik soukromých tajemství. Na otázku, proč se Gospa zjevuje tak často a tak dlouho, Mirjana vysvětluje, že se jedná o její poslední zjevení na Zemi. Gospa v této souvislosti ještě upozornila, že je ve světě veliký počet lživých proroků, kteří nepravdivě tvrdí, že vidí Pannu Marii a Ježíše Krista. Je to veliký hřích a je třeba se hodně modlit za tyto lidi. Začátkem března 1983 byli v Medjugorje tři američtí kněží-teologové: Fr. Michael Skalon, T.O.R., ředitel františkánské univerzity ve Steubonvillu, Chio, USA, bývalý rektor Teologické fakulty sv. Františka v Loreto, Pensylvánie, autor pěti knih o duchovním životě, Fr. Philip Babic, S.P., stálý misijní kazatel, mariolog a odborník na mariánská zjevení ve světě, a Fr. Antony Glynn, který je již 20 let řeholním knězem v kongregaci Služebníků Panny Marie a misionářem v Japonsku. Fr. Michael

Skalon uveřejnil zprávu o všem, co tito tři kněží uviděli, uslyšeli a zažili v Medjugorje.

O všem získali kladný dojem a autor svou zprávu shrnul do 7 bodů. V šestém bodě říká doslova: „Z výše uvedených skutečností jsem došel k závěru, že se P.Maria zjevovala těmto dětem počínaje 24.6.1981 a že zjevení pokračují důsledkem doby, která je kritická, důsledkem poselství, která mají být výrazně zdůrazněna v celé církvi, a nakonec kvůli dětem, které je třeba vést a formovat, aby se z nich staly zralé duchovní osobnosti.“ O závažnosti doby, ve které žijeme, píše jedna řeholní sestra, která je v úzkém spojení s Mirjanou. Sděluje: „Gospa řekla: „Nadešel čas, kdy je ďáblu povoleno působit plnou silou a mocí. Tato doba je ďáblová doba... Jedině modlitbou a pokáním se může klást ďáblu účinný odpor, a to ve chvílích pokušení.““

Ďábel má a bude mít mnoho úspěchů, mnoho lidí se nechá svést – nicméně „ďáblová údobí“ má trvat jen po dění, jež je obsahem prvního tajemství. Až se začne toto tajemství plnit, bude ďáblová moc a síla zlomena. Celé lidstvo bude vystaveno zkoušce víry, žádný nezůstane ušetřen. Musí se hned na počátku poznat ďáblův nápor a odstranit jej modlitbou a obětí. V boji proti satanovi se také musíme hodně modlit navzájem. Máme také nosit nějaký posvěcený předmět a často dělat kříž svěcenou vodou. Máme se modlit bez obav a s velkou důvěrou. Mirjana také mluví o zjevení, které jí Gospa vyjevila. Ďábel v něm vyčítal Bohu, že lidé věří jen tehdy, když se daří dobře a že věřící příliš ochraňuje. Kdyby však popustil moc jemu, uviděl by, kolik lidí by od víry odpadlo.

Bůh tedy nabídl ďáblovi, aby si vybral jedno století, ve kterém mu svěří neomezenou moc. Ďábel si vybral století dvacáté. Toto Mirjanino svědectví v mnohém doplňuje známé zjevení papeže Lva XIII., který zemřel r. 1903. Sv. Otec měl toto zjevení: po mši svaté, právě, když odcházel od oltáře, uslyšel zřetelně dva hlasy: jeden drsný a druhý lahodný. Drsný hlas říkal: „Mohu zničit tvoji církev“, druhý, lahodný hlas Kristův, odpověděl: „Že můžeš? Tak jdi, a udělej to!“ Satan: „Abych to dokázal, k tomu potřebuji víc času a víc moci.“ Kristus: „Kolik času a kolik moci?“ Satan: „Potřebuji 70 let a větší moc nad těmi, kteří se dají do mých služeb...“

Kristus: „Dávám ti čas i moc. Udělej, co chceš.“ Na jiném místě bylo Sv. Otcí ukázáno, že síly dobra nebudou tomuto boji vystaveny bez pomoci a že jim bude dopřána zvláštní síla, aby mohly tomuto náporu čelit. Pro jejich modlitby... dobré skutky a oběti nedojde úsilí ďábla a těch, kteří chtějí žít ve hříchu, vyčteného cíle.

Toto zjevení dalo Sv. Otcí podnět k tomu, že (Lev XIII.) složil známou modlitbu ke sv. archandělu Michaelovi. Připomeňme si v této souvislosti jen to, že ďábel je velmi spokojen, když se v něj nevěří anebo když je považován za směšnou, hloupou, nemohoucí figurku z lidové pohádky.

VIII. Poslední zprávy z Medjugorje

Jelikož jsou děti povinnostmi vázány většinou mimo Medjugorje, Gospa žádala, aby někdo ze starších dětí zůstal v Medjugorje a s Jakovem. Tento úkol na sebe vzala Vicka, která přestala navštěvovat střední školu. Nyní jsou pravidelně v Medjugorje každý den Vicka a Jakov. Ostatní mají vidění tam, kde jsou. Gospa se však nyní nezjevuje jen zmíněným šesti dětem, bez Mirjany již jen pěti. Kromě souběžných zjevení v Izbičnu a jinde v Hercegovině (Crnač, Roško, Polje, Pohum, Zagorje, Jare, Mostar) jsme se již zmínili o Jeleně Vasilij v Medjugorje. Na otázku, proč je v Hercegovině tolik zjevení, Gospa odpověděla: „Bůh je dává“, a když se Gopsy ptaly děti z Izbična, proč jsou její zjevení tak četná, řekla jim: „Bude-li to nutné, zjevím se v každém domě.“ Podle sdělení fra. Stanka Vasilija děti, kterým se Gospa zjevuje v Izbičnu, vzkázaly dětem z Medjugorje, že by se s nimi rády setkaly a společně se modlily. Proto se děti z Medjugorje ptaly Gopsy, zda mohou. Ta jim však setkání zakázala, aniž by o nich řekla cokoli záporného. Jednoho dne se však děti z Izbična objevily a chtěly jít s medjugorskými dětmi do kaple. Děti z Medjugorje se chtěly poradit s fra. Tomislavem Vlašičem, ale on nebyl doma. Nakonec děti z Izbična přece jen do kaple pustily. Hned po zjevení byly děti velmi zaražené. Pak Mirjana s Vickou oznámily fra. Stanovi Vasilijovi, co jim Gospa pověděla: „Vždyť jsem vám přece říkala, abyste se s nimi nestýkaly. Jsem vaše Matka, musíte mne poslouchat.“ Důvodem tohoto Gospina stanoviska je asi obava, aby se nemohlo tvrdit, že děti z Izbična a Medjugorje se domlouvají.

Gospa nyní dětem vypráví svůj životopis, při kterém jim vyjevila, že byla v Nazaretě docela obyčejnou prostou ženou. Proto k ní mají přicházet docela prostě, se všemi svými těžkostmi i problémy, jako ke své matce. Je jim ještě více matkou nežli jejich tělesná mat-

ka. A právě ta skutečnost, řekla Mirjana, že berou Gospu jako svou matku, jim umožňuje, že mohou vůbec unést svá každodenní setkání s nebeskou Královnou. Jakovovi sdělila Gospa celý životopis, Ivanovi vypráví životopis na pokračování. Na otázku, jak je tomu při společném zjevení, když každé dítě je v jiné fázi životopisu, Vicka odpověděla: „Těm ostatním Gospa nadále vypráví svůj životopis, který dokládá jakýmsi obrázky ze svého života, zatímco Jakovovi vypráví o jiných věcech.“ Na otázku, zda Gospa mluví také o tom, co dělá v nebi pro církve na zemi, odpověděla Ivana, že o tom nesmí říci. Vicka a Marie neodpověděly dost jasně na tuto otázku, ale zdá se, že se při zjeveních o těchto věcech mluvilo. Obě dívky prohlásily, že životopis je překrásný. Ivana obdržela od Gopsy cosi, co se podobá papíru, ale nejde ani o papír, ani o hedvábí, ani o jakýkoli nám známý materiál, a na tom je jako by nějaký tajný způsob psaní, který může rozluštit a přečíst pouze Ivana a nesmí to nikomu ukázat. Tímto tajným písmem má Ivana také napsat životopis Gopsy, jak jej od ní přímo slyšela. Od té doby, co Gospa vypráví životopis Matky Boží, nepřijímá již žádné otázky a nedává žádné odpovědi. Přijímá jedině doporučení, avšak ani na ně nijak nereaguje. Svědectví Jeleny Vasilij tuto skutečnost doplňuje slovy: „Právě jsem slyšela Gospu, říká, abychom sdělily celému světu: Ona si přeje, tak hoří její srdce pro nás, pouze naše obrácení. Otázky nemají žádný význam.“ Prostřednictvím Jeleny Gospa a Ježíš Kristus zvláště zdůrazňují a vybízejí k pokání a obrácení. Jelena vypráví (26.4.1983), že je v posledních dnech Gospa smutná, protože je na světě mnoho těžkých hříchů... Vyzývá je k obrácení. Říká, že však bude pozdě, až znamení přijde; Gospa prosí, abychom si s obrácením pospíšili. Zdůrazňuje, že potřebuje hodně našich modliteb a pokory. Zmnožují se i znamení na kříži. Poněkud jinak než dříve. Kříž

obyčejně svítí bělostně nažloutlou září, která se pak mění a zbarvuje do růžova. Příčná ramena kříže se ukazují a mizí, jako kdyby se kříž otáčel kolem své osy. A zároveň jako by se zvětšoval. Jelena vyprávěla, že se jí Gospa zjevuje jinak než dětem. Je jinak oblečena, dokonce má jinou barvu vlasů a očí. Na Jelenin dotaz

odpověděla, že se sice zjevuje v různých podobách, ale je vždy a všude tatáž. Ač stále jiná, její základní poselství a prosba o obrácení se nemění. A stejně obecnou platnost mají i její naléhavá slova: „Obratťe se, zbývá již málo času!“

IX. Medjugorje, Gospa a Církev

Jaké je vlastně stanovisko Církve k medjugorským událostem: Ačkoliv je oficiální stanovisko Církve pochopitelně vyčkávající, navštívila Medjugorje soukromě již řada církevních autorit. Z nich je třeba jmenovat na prvním místě jezuitu P. Tomáše Becka, ředitele exercičního domu v Miláně, původem maďarské národnosti, a P. Roberta Fariciho, profesora na fakultě asketiky Papežské gregoriánské univerzity v Římě. P. Farici pak zaslal splitskému arcibiskupovi Msgr. Fran. Vraničovi tento dopis: „Vaše Eminence, zde jsou mé dojmy o tom, co se děje v Medjugorje. 1. Můj obecný úsudek o pravosti, který dávám po velmi krátké zkušenosti, aniž bych s někým hovořil, je velmi pozitivní. 2. Můj dojem je tento: Na základě vnější duchovní aktivity bych řekl, a to je velmi důležité, že tato aktivita je vyšší než v Lurdech nebo ve Fatimě. 3. Viděl jsem, že v Medjugorje je nutné zřízení domu modlitby třeba františkánského nebo jiného střediska duchovenstva, kde by mohli pobývat ti, kteří by si přáli modlit se tam a sloužit. 4. Dům modlitby by nesměl být národní. To se mi zdá nevyhnutelně nezbytné. Upřímně a s nejvyšší úctou zdraví Robert Farici, S.J.“

Podobně navštívil Medjugorje kněz a profesor římské univerzity, který si nepřeje být jmenován, aby mu i napříště jugoslávské úřady umožnily vstup do Jugoslávie, a přál by si, aby jeho jméno zůstalo utajeno pouze pod značkou Fr. J. Ten ve svém rozhovoru se zástupcem agentury NC jasně prohlásil, že po návštěvě Medjugorje je přesvědčen o tom, že v Medjugorje mluví a mluví Matka Boží. Soudí tak podle seznámení se s vidoucími dětmi, tak podle celkové atmosféry, tak i podle vystupování fra. Vlašiče, který po zatčení fra. Zovka ho nahradil v pastýřské službě. Fr. J. vypovídá: „Potkal jsem se s ním (s fra. Vlašičem) rok předtím v létě v Římě na společné kněžské

konferenci, a teď je to někdo docela jiný. Jsem si naprosto jist, že to byl dobrý kněz, ale tady muselo dojít k nějakému silnému stresu; prostě ony pozorovatelné změny nejsou partikulární povahy, ale jedná se o celkovou proměnu člověka za pouhých několik měsíců. Je daleko hlubší, neskonale vyrovnanější, tichý a vroucí. Skutečně si myslím, je to duchovní pastýř tak dobrý, jako jsou dobří ti mladší, s nimiž P. Maria rozmlouvala.“

Záhřebský kardinál Dr. Franjo Kuharič mluvil v záhřebské katedrále při silvestrovské homilii r. 1982 také o medjugorských událostech. Zdůraznil dvě věci:

1. Teologie a církev musí o tom říci své. Ty jediné jsou povolány soudit o takových věcech a případech.

2. Přesto musíme uznat dobré ovoce, zejména množství obrácení, a být za ně Bohu vděční. Dále kardinál Kuharič prohlásil: „A co když Gospu nepřijmeme a ukážeme se nehodnými tak velkých milostí a darů z nebe, takže se Gospa stáhne nazpět? Jaká odpovědnost pro nás!“ (*Nedošlo k něčemu takovému u nás na Turzovce v r. 1967, kdy P. Maria byla odmítnuta?*)

Mostarský biskup Msgr. Pavo Zanič dekretem z 11.1.1982 pak ustanovil čtyřčlennou komisi a pověřil ji úkolem zkoumat medjugorské zjevení... Je třeba také v této souvislosti dodat, že ještě nikdy v dějinách církve nedocházelo k zjevením tak, jako je tomu v Medjugorje: pravidelně každý den v kostele během mše svaté s plným vědomím a souhlasem a za účasti tamního duchovenstva... „Jdi tam, a uvidíš. Tvá víra ti odpoví. A když tvá víra ti nic neříká, pak se musíš poctivě zeptat sám sebe, proč ji nenecháváš k sobě mluvit,“ vybízí fra. Stanko Vasilij.

Důležité zůstává jedno, jak píše jedna tamní řeholnice: „Uvědomit si: každý den o půl

sedmé večer je Panna Maria mezi námi na | Zemi!“

X. Poslední aktuality

Kněží v Medjugorje zaslali 9.4.1983 celému světu výzvu u příležitosti vyhlášení Svatého roku vykoupení. Tato výzva je především adresována mostarskému biskupovi a všem kněžím. Píší v ní, že společně pročetli bulu Sv. Otce, který již více než 21 měsíců posiluje naši farnost a široký okruh věřících. Církev, která se vytváří tady, již vydává to ovoce, o kterém se mluví ve vzpomínané bule. A popisují prostředky, užívané v Medjugorje: každý pátek se zde všichni postí o chlebu a vodě, v postní době to dělají všichni víc dnů v týdnu, někteří se dokonce postili po celou postní dobu. Mnozí se odříkají alkoholu, zábavných programů i jiných rozptýlení. Poutníci se postí den před odjezdem. Lidé na sobě poznávají skutečnou duchovní obnovu. Svátosti jsou skutečně hluboké. Ve farnosti se společně přistupuje ke svátosti smíření každý měsíc, společně se také slaví dny modlitby a pokání.

Medjugorská církev je skutečně jednotná a společně se modlí. Mnoho věřících se modlí každý den celé hodiny v hluboké usebranosti. Opět ožila společná modlitba rodinná, kolem oltáře se sjednocují věřící různých farností a společně se modlí za biskupy i kněze a za celou Církev. V Medjugorje se prakticky potvrzuje úloha P.Marie v Církvi jako Matky Církve a Prostřednice všech milostí.

Ve Svatém roce vykoupení 1983 se modlí všichni věřící ještě vkleče každý den 5x Otčenáš, Zdravas a Sláva Otci k uctění Kristových ran, a ještě 6x Otčenáš na úmysly Sv. Otce.

Kněží z Medjugorje vyzývají všechny ty, kdo uctívají Královnu míru, a vůbec všechny lidi dobré vůle, aby se k nim přidali v tomto Svatém roce a modlili se každý den vkleče před křížem 5x Otčenáš, Zdravas a Sláva Otci k uctění Kristových ran a na úmysl Sv. Otce. Pokud možno, ať se věřící na celém světě přidají každý čtvrtek večer k hodinové adoraci před Nejsvětější Svátostí, a každý pátek k hodinovému klanění se svatému kříži, pokud možno ve stejnou dobu, kdy se pobožnost koná i v Medjugorje.

Medjugorje dýchá a žije skutečně zvláštním duchovním životem. Je to život v blízkosti Boží milosti. Je cítit na každém kroku. Od té doby, kdy Ježíš Kristus vstoupil do nebe a od té chvíle, kdy Duch Svatý sestoupil na první Církev, nebylo v církevních dějinách silnějšího a hlubšího zásahu Boží Prozřetelnosti do osudu a dějin lidstva. O Medjugorje by se mohly napsat celé knihy, a přece by si čtenář neudělal skutečný obrázek o tom, co se vlastně v Medjugorje děje. Je třeba do Medjugorje přijet a na místě vidět a uslyšet se srdcem otevřeným a toužícím po milosti. Ti, kteří přijedou s předsudky, plní různých postranních úmyslů, myšlenek a nečistých přání, si mohou být jisti, že nepocítí nic, a odjedou prázdní.

Text modlitby, kterou nadiktovala Gospa všem lidem prostřednictvím Jeleny Vasilij v přítomnosti fra. Tomislava Vlašiče 19.4.1983:

„Matko má, Matko dobroty a milosrdenství, nesmírně Tě miluji a celý se Ti odevzdávám. Zachraň mě svou dobrotou, láskou a milosrdenstvím. Chci být Tvůj. Nesmírně Tě miluji a prosím Tě, ochraňuj mě. Ze srdce Tě prosím, Matko dobrotivá, dej mi svou dobrotu, abych s ní získal nebeský ráj. Prosím Tě pro Tvou nekonečnou lásku, dej mi milost, abych mohl milovat každého, jako Ty jsi milovala Ježíše Krista. Prosím Tě také o milost lásky k Tobě. Celý se Ti odevzdávám a prosím Tě, buď se mnou na každém mém kroku. Vždyť Ty jsi v milosti plná. Přeji si, abych Tvé milosti nikdy nepozbyl. Kdybych ji ztratil, prosím Tě, zase mi ji vrať. Amen.“

Prostřednictvím Jeleny Vasilij také Gospa v r. 1983 vyjádřila svou prosbu a přání, aby se všude po celém světě zakládaly modlitební skupiny věřících, kteří jsou ochotní dát se Kristu a Jí k dispozici.

Gospa s Jelenou o tom několikrát hovořila a dala jí přesné pokyny pro založení takových skupin. Fra. Tomislav Vlašič je shrnul do těchto několika bodů: Skupinu mohou tvořit všichni, kdo si to přejí, i když Gospa zve zvláště mladé,

kteří ještě nemají žádné rodinné ani pracovní závazky a kteří by se také později mohli ještě zasvětit Bohu v některém řeholním společenství. Gospa přislíbila, že osobně sama povede všechny takto vzniklé modlitební skupiny. Duchovní silou, kterou obdaří skupiny Ona sama, i zkušenostmi zúčastněných se pak budou moci posvěcovat i ostatní lidé. Gospa je přesvědčená, že každý člověk může její pozvání přijmout a realizovat posvěcení nejen své, ale i celého světa.

Konkrétně žádá Gospa na zúčastněných:

1. Odřeknutí se všech nezřízených vášní a návyků, jako jsou televize, sport, kouření, nadměrné užívání jídla a pití apod.

2. Úplné odevzdání se Bohu.

3. Zbavení se strachu jednou provždy. Ten, kdo se odevzdá Bohu, se již na světě nemusí ničeho bát. Obtíže budou vždycky, ale i ty budou vždycky jen k větší Boží slávě a k duchovnímu vzrůstu členů skupiny.

4. Opravdovou lásku k nepřítelům. Je třeba, aby ze srdcí členů skupiny vymizely nenávisť, hořkost, odsuzování, a na místo nich vešly do srdce láska a odpuštění. Za nepřátele je nutno se modlit a žehnat jim.

5. Půst 2x týdně o chlebu a vodě a jednou týdně účast na modlitebním společenství.

6. Každodenní modlitba alespoň tříhodinová, určitě nejméně půl hodiny ráno a půl hodiny večer. Do tohoto času jsou zahrnuty i modlitba růžence a návštěva mše svaté. Na těch, kteří chodí do školy anebo jsou zaměstnaní, Gospa žádá jen ráno aspoň půl hodiny a večer půl hodiny a podle možností každodenní návštěvu mše svaté a spoluúčast na Eucharistii. Každou volnou chvíli během dne je třeba využít pro modlitbu. Gospa doslova říká: „Modlete se, modlete se, modlete se, modlitbou můžete do-

sáhnout v š e h o.“ Při modlitbě je třeba nedívat se na hodiny a nemyslet na svou práci, na své povinnosti, které člověka ještě čekají. Ustaraný člověk nikdy dobře nezvládne své úkoly. Je třeba se otevřít Duchu Svatému, aby mohl v člověku plně působit. Jen tím způsobem zvládne člověk své povinnosti dobře a včas.

7. Opatrnost a bdělost, protože ďábel pokouší všechny, kteří se rozhodnou úplně zasvětit Bohu. I členy modlitebních skupin bude ďábel pokoušet ze všech stran, že se modlí přespříliš, že se postí přespříliš, ale tyto řeči ať nikdo neposlouchá, ať poslouchá jen její, Gospin, hlas. Kdo bude silný ve víře, proti tomu ďábel nic nezmuže.

8. Časté modlitby za svého biskupa a církevní hodnostáře, alespoň polovinu postů a modliteb obětovat za ně.

Gospa slibuje, že bude osobně bdít nad každou modlitební skupinou. To, co v posledních dnech zjevení stále zdůrazňuje, je: „Prohlubujte svůj modlitební život!“ Je zřejmé, že Gospa chce všechno nebo nic. Vznikem těchto modlitebních skupin si přeje vychovat světce, kteří se jí dají plně k dispozici. Už skončila doba, kdy Bohu stačilo, že mu sloužíme napůl. Působení Ducha Svatého, které Kristus předpovídal v Evangelii, bude nyní stále výraznějším a silnějším. K naplnění velkých událostí, které přijdou, je třeba skutečných křesťanů. Doba těchto „svatých křesťanů“ právě začala. Gospa Jeleně řekla, že s lidstvem může mít trpělivost, ale od osob zasvěcených Bohu a církevních hodnostářů žádá významnou proměnu života. Opět zdůrazňuje, že je třeba zbavit se strachu, Nezapomínejme na její slova: „Děkuji všem mým synům a dcerám za každou modlitbu a každý půst. Modlete se, abych zvítězila nad satanem!“

MEDJUGORJE – MÍSTO BOŽÍ MILOSTI

(z časopisu *Glas Koncila, Zagreb, Jugoslavia (1983)*)

To, co se děje od svátku Jana Křtitele r. 1981 v hercegovinské farnosti Medjugorje, znepokojuje mnohé v Jugoslávii i jinde na světě. Mnohem víc je však těch, kteří jsou tím nadšeni. Oč jde?

Šest mladých lidí tvrdí, že se jim každý den na několik minut zjevuje Gospa (tak nazývá tamější lid Pannu Marii). Místní ordinář Msgr. Zanič, biskup, jmenoval zvláštní komisi pro posouzení událostí v Medjugorje. Členy komise jsou mimo zmíněného ordináře profesori vysokých škol se skupinou lékařů. Závěry komise nelze očekávat v dohledné době, tím spíše, že vidění dosud pokračují.

Známý francouzský teolog René Laurentin navštívil v prosinci 1983 na několik dní Medjugorje a připravuje knihu o svých pozorováních tam – v návaznosti na své dosavadní zkušenosti. Jako specialista na učení Církve o Panně Marii, jako badatel o zjeveních v Lurdech a na jiných místech, spisovatel četných vědeckých knih o církvi, Panně Marii a současných duchovních proudech atd. byl odborným poradcem II. Vatikánského koncilu. K událostem v Medjugorje řekl záhřebskému novináři z připravované publikace toto (uvedeno ve zkráceném znění):

„Medjugorje jsem navštívil v první řadě jako odborník na Lurdy, jako autor více než 20 knih o dějinách zjevení, jako historik různých takových událostí... Při cestě do Medjugorje jsem hned po příjezdu navštívil biskupa. Upozornil mě na to, že je nezbytná velká opatrnost. Byl jsem si vědom toho, že zjevení nebyla ukončena a že Církev dosud nezaujala stanovisko.

Před svou první návštěvou 24.12.1983 jsem byl plný nedůvěry, když jsem vešel do malé kaple naproti sakristii místního farního kostela, kde se vidění uskutečňuje v době, kdy se farníci a poutníci v kostele modlí růženec jako přípravu na každodenní mši svatou. Uvedeného 24.12.1983 před šestou hodinou večer ti, kterým se zjevuje Panna Maria, odešli z kostela do kaple. Toho dne zde bylo 5 účastníků vidění, protože Mirjana se vrátila do Sarajeva, kde studuje medicínu. Když jí P. Maria zjevila poslední desáté tajemství, které bude odhaleno až na konci zjevení, vyzvala Mirjanu, aby se vrátila k normálnímu způsobu života. Zpočátku to pociťovala jako křivdu, ale brzy se s tím docela smířila. To je dobré znamení podle zásad duchovního života... Pět účastníků vidění (Vicka, Jakov, Ivanka, Marija a Ivan) se počalo modlit. Najednou se jejich obličej rozzářil radostí, u každého podle jeho povahy. Vicka, nejotevřenější ze všech, se nadšeně usmívala, Ivan, nejrezervovanější, byl ponořen do hluboké osobní kontempace. Jakov, kterému je teprve 11 let, jako by svým napjatým klidem vpíjel to, co pozoroval. Ani známka po symptomech zneklidnění. Když jsem např. porovnával své fotografie z prosince 1983 v Medjugorje se snímky z dřívějších let, mohl jsem zjistit rozdíly. Při prvních viděních byli účastníci více vzrušeni, napjatí, jako by ochromeni tím dotykem a jiným světem. Nyní již ve své zkušenosti zdomácněli; jsou uvolnění, veselí, ve svém nadšení zcela přirození. Sdílel jsem svůj názor dr. Stiparovi, slovinskému neuropsychiatrovi a psychologovi, který je členem mezinárodní komise lékařů v Lurdech, a on mi potvrdil tuto diagnózu. Nadšení účastníků na mne zapůsobilo následujícím kladným dojmem:

1. Nadšení začíná zcela současně. Účastníci zjevení klečí vedle sebe a stěží by mohli jeden druhému dávat nějaké znamení. Nic takového se neděje a nebylo ani pozorováno. Zřejmě se jedná o pohled na něco, co pozorují společně, co je mimo ně, co vyvolává jejich radost a jejich pokleknutí, odlišné od jejich temperamentu. Jejich pohledy jsou nasměřovány k jednomu bodu. Ivan, který je nejvyšší, se dívá téměř před sebe, ale malý Jakov, který má hlavu na úrovni oltáře, se dívá nahoru, pod úhlem asi 45 stupňů. To, co vidí, je docela blízko.

2. Od tohoto okamžiku nejsou jejich hlasy slyšet. Přesto velmi živě rozmlouvají s postavou, kterou vidí, nejživěji Vicka.

3. Účastníci vidění jsou odtrženi od vnějšího světa. Přítomný farář Tomislav Pervan zvedl malého Jakova, trochu s ním zatřásl, ale nebylo vidět, že by to hoch zpozoroval. Po vidění se ho kněz zeptal: „Co sis myslel, když jsem tě zvedl?“ Jakov se divil. Ničeho si nevšiml. Podobně se stalo i jedné účastnici vidění, které hýbali rukou. Při zjevení je tedy přerušen styk s vnějším světem.

4. Účastníci zjevení zcela jasně prohlašují, „že vidí Pannu Marii jako skutečnou osobu“ a říkají: „Můžeme se jí dotknout.“

Panna Maria se „nespouští“ jako vesmírná loď z nějaké planety. Necestuje prostorem. Nepřichází z našeho vesmíru, nýbrž ze Slávy, kde je Bůh a kde měřítkem mezi námi a jejím oslaveným tělem není prostorového, ale časového řádu. My jsme v době následného trvání. Ona je ve věčnosti: v době Boží současnosti. Maria se může zjevovat způsobem svátostného daru. Domnívám se, že obraz vidění se neuskutečňuje v sítnici očí účastníků zjevení, to ale neznamená, že by vidění bylo subjektivní. Je nutno si uvědomit, že každé pozorování, i to nejpravidelnější, zahrnuje určitým způsobem subjektivní dotyk s objektem. Když před sebou vidím zelený strom, je to proto, že jeho listí odráží vlny (bezbarvé vlny určité vlnové délky), které zasahují moji sítnici a podráždí nerv (fyzicko-chemicky, druhem elektřiny) a ten tuto informaci přenáší do mozkového ústředí vidění. Zde se dešifrují přijaté znaky a já pozoruji, že strom je zelený. Kombinované prostředky pozorování (záchvěvy, doteky v nervech, vše bezbarvé) jsou pouze líc a rub mého vědomí, které je skutečně objektivní, neboť to vše opravdu prožíváme v barvách (vyjma choroby zraky, jako je daltonismus). Materiální dotek smyslů není jedinou možností skutečného uvědomění. Kristus nebo P.Maria se nám mohou ohlásit způsobem, který není vůbec reálný nebo je velmi skutečný, jak to právě zjišťují účastníci zjevení. Tuto hypotézu vysvětlují ve své knize.

5. Účastníci zjevení se domnívají, že s P.Marií mluví zcela nahlas. Nejdříve se divili, že nikdo nic neslyší, o čem hovoří. Avšak jde skutečně o opravdové mluvení. Hluchoněmí, zvyklí číst ze rtů, které se souvisle pohybují, by tento rozhovor mohli dešifrovat.

6. Náhle se po několika minutách (během 3 zjevení, kterým jsem byl přítomen) znovu ozvou dětské hlasy, které nebylo slyšet. Všichni společně pokračují v pravidelném rytmu ve své modlitbě: „...který jsi na nebesích, posvět' se jméno Tvé...“ Nejsou slyšet první slova „Otče náš“. Ta, která se zjevila, začala modlitbu, oni pokračují.

7. Zakončení mne zvláště dojalo. Očekával jsem, že účastníci zjevení budou smutní, zarmoucení, když krátké štěstí pominulo. Ale nic takového. Jejich tváře byly radostné, klidné, nejsou zklamáni, nýbrž spokojeni. Jsou připraveni ke všemu: modlit se v mystériu víry, postit se 2x týdně (a s radostí to činí), snášet nebezpečí a tíhu milosti, která je jim dána. I zde se takové věci vyskytují – byli vyšetřováni policií, vystaveni nátlaku. Zdá se, že tato pozorování představují víc než bylo možno očekávat, vyhovují měřítkům normální extáze a jsou v souladu se zásadami zkušenosti i křesťanské tradice v této oblasti. Smyslový vliv milosti tlumí povahu, ale nekřiví ji: účastníci zjevení klečí zpříma, pružně, přirozeně. Dar, který obdrželi, přetváří jejich schopnosti, aniž by se při tom měnil charakter nebo styl, který je každému z nich vlastní. Milost nenarušuje, ale doplňuje jejich povahu. Jsme zde na správné linii Vtělení a Mystického Těla.

Šetření jsem prováděl podle biskupova pokynu: neopustit otevřenou kritičnost. Má kniha rozebírá připomínky, které se vyskytly nebo které by bylo možno uplatnit. Zdá se, že existují přijatelné odpovědi.

Co mi připadá nejkladnější, jsou plody. Účastníci zjevení vyjadřují své zážitky jasně a plni nadšení. Pokud se jedná o oblast duchovní, nebyli tito mladí lidé dříve nějak zvlášť zbožní. Dřívější farář (byl přeložen jinam) je sotva znal. Každý z nich svým způsobem velmi pokročil. Jejich prostý a hluboký duchovní vzrůst nezměnil jejich přirozenost, otevřenost a upřímnost, která odzbrojuje každého, kdo by je chtěl zastrašovat. Nikdo je neobléhá, nechovají se k nim jako ke svatým ani jako k něčemu nadpřirozenému, jak se to stávalo Bernadetě. Farní obec je v tomto směru hodna chvály. Účastníci zjevení se mohou po mši svaté procházet s ostatními jako všichni, aniž by je na každém kroku někdo zastavoval. Požádá-li je někdo, aby při vidění vyřídili nějaký vzkaz nebo položili nějaký předmět na oltář, učiní to a necítí se důležitými. V žádném případě se nechovají jako nějaké „hvězdy“.

Pokud jde o farnost, byl jsem překvapen, kolik lidí se denně účastnilo modlitby růžence a jak se lidé smířili s tím, že se nemohou dívat na omilostněné při jejich viděních plných radostí. Dobrá polovička farnosti se postí dvakrát týdně jako účastníci vidění.

Jaký je smysl zjevení a pokynů Panny Marie? Během dvou a půl roku do 29.3.1984 se uskutečnilo až tisíc zjevení a můžeme je rozdělit zhruba do tří skupin:

1. Jednoduchá a cílevědomá výchova účastníků zjevení, probíhající podobně jako mezi matkou a jejími dětmi, pedagogicky budovaná od základů jako v každé mateřské výchově. Prostřednictvím účastníků zjevení se pak přenáší na farnost a poutníky.

2. Je zde také pokyn označený jako velmi naléhavý; hříšný svět si připravil svou zkázu. Hrozí mu zničení. Naše Gospa důtklivě vyzývá k obrácení, k modlitbě, k postu. Nejde o to, aby bylo zabráněno zkáze na způsob „deus ex macchina“, nýbrž je to výzva k důkladné obnově. A toto poselství, které je v Jugoslávii tak široce přijato, jako by chtělo zapůsobit na celý svět.

3. Účastníci zjevení přijímají dokonce deset tajemství. Desáté tajemství se dověděla pouze Mirjana 25.12.1982 a zjevení tím pro ni skončila. Panna Maria ji vyzvala, aby se vrátila k normálnímu náboženskému životu. Jaká asi budou zveřejněná tajemství, která jsou spjata s dřívějším poselstvím míru a obrácení? Ke konci těchto zjevení je přísliben důkaz viditelný pro všechny.

Přijímání Božích poselství jako takových od časů proroků a Krista nevylučují diskuse, příp. zklamání. Tak tomu může být i v Medjugorje přes veškerou autentičnost důkazů, o kterých se domníváme, že jsme je mohli prokázat. S ohledem na to, že Boží dary byly věnovány lidem, střetávají se s tím, co je lidské, tj. s hříchem, který je v nás. Bude dlouho trvat, než rozlišíme, co je od Boha a co je způsobeno lidskými slabostmi. Nelze pochybovat, že existuje jedno i druhé.

Pokud jde o zjevení samotné, prožil jsem je osobně jako dobré znamení. Měl jsem možnost sledovat u místních občanů i návštěvníků znaky hluboké vnitřní konverze. Při účasti na oběti mše svaté jsem byl uchvácen jejich modlitbami.

Výborně jednal místní farář, farář zjevení v Medjugorje, že začal usměrňovat to nejdůležitější. Měl kritického ducha. Byl alergický na mimořádnou nadpřirozenost, která může být vždy dvojaká. Vyzval své věřící k tomu, čeho jedině je potřeba: nenadálé obrácení zaměřil na modlitbu a svátosti. Když policie zakázala přístup k místu zjevení, kam směli docházet jen účastníci zjevení a jejich přátelé jednotlivě nebo společně, farář, jakmile zjevení začala, sloužil každodenně mši svatou. Této mše se lidé hromadně účastní a dostává se jim hluboké duchovní obrody. Prozřetelnost vedla tohoto dobrého františkánského kněze, člověka vážného a bez iluzí.

A hle – div Prozřetelnosti: Tento kněz, který původně vůbec nebyl nakloněn zjevením, při jedné mši svaté uviděl Gospu ve stejné době jako účastníci vidění. A jeho pravidelná kázání dostala nový biblický duchovní rozlet.

Zda se Gospa v Medjugorje ukázala nebo ne, konečné rozhodnutí je přenecháno Církvi. Jedno je jisté: v množství lidí, kteří tam přijíždějí, roste víra a láska. Mariina zjevení vedou ke Kristu, ke svátostem, k nesčetným zpovědím, pro které je třeba zajišťovat mnoho kněží. Zjevení vedou ke každodenním sv. přijímáním, k upevnění víry, k životu v kajícnosti, k usmíření. Zjevení přivedlo k míru a usmíření mnoho místních občanů, a to bylo přijato jako předzvěst usmíření mezinárodního i národního, které Panna Maria chce sdělit a zdůraznit...“

MEDJUGORJE – DOPIS SV. OTCI A MÍSTNÍMU BISKUPOVI

Po zjevení 30.11.1983 řekla Marija Pavlovičová medjugorskému faráři: „Panna Maria říká, že je třeba neprodleně upozornit Sv. Otce a biskupa na naléhavost a velký význam posel-

ství Medjugorje.“ Farář proto napsal Sv. Otcovi i místnímu biskupovi dopis, který účastníci vidění schválili:

„Pět účastníků vidění, Vicka Ivankovičová, Marija Pavlovičová, Ivanka Ivankovičová, Ivan Dragičević a Jakov Čolo mají denně zjevení Panny Marie. Při těchto zjeveních nereagují na světlo, neslyší zvuky, nevnímají doteky, cítí se mimo čas a prostor.

Všichni vidoucí prohlašují v podstatě toto:

Vidíme Pannu Marii jako ostatní osoby. Modlíme se s ní, mluvíme s ní, můžeme se jí dotýkat.

Panna Maria říká, že mír světa se nachází v krizi. Neustále vyzývá ke smíření a obrácení. Slíbila nám, že na místě prvního zjevení v Medjugorje zanechá viditelné znamení pro celé lidstvo. Čas, který předchází tomuto viditelnému znamení, je doba na obrácení a na prohloubení víry.

Panna Maria slíbila, že nám sdělí 10 tajemství. Až dosud jich zjevila osm až devět, jen Mirjaně Dragičevićové všech deset.

Tato zjevení jsou posledními zjeveními Panny Marie na Zemi. Proto trvají tak dlouho a jsou tak častá.

Mirjaně se zjevila naposled 25.12.1982. Podle její výpovědi jí oznámila data, kdy se uskuteční různá tajemství. Také jí zjevila různé aspekty budoucnosti. Mirjana říká:

Před viditelným znaméním, které bude dáno světu, dostane svět tři varování. Tato varování jsou události ve světě. Mirjana bude jejich svědkem. Tři dny před varováním to řekne knězi, kterého si zvolí. Svědectví Mirjany, že určitá událost je výstrahou, bude potvrzením zjevení a výzvou k obrácení světa. Po varováních přijde viditelné znamení pro celý svět na místě zjevení v Medjugorje. Znamení bude dáno jako svědectví o zjeveních a jako výzva k víře.

Deváté a desáté tajemství jsou velmi vážná. Budou trestem za hříchy světa. Trest je nevyhnutelný, protože není možné čekat na obrácení celého světa. Trest může být zmenšen modlitbou a pokáním. Zlo, které ohrožovalo svět podle sedmého tajemství, bylo zahazeno modlitbou a pokáním a posty. Proto P.Maria vyzývá dále k modlitbě a pokání: „Zapomněli jste, že modlitbou a pokáním můžete zadržet válku a zrušit působení přírodních zákonů.“

Po prvním napomenutí budou následovat ostatní v dosti krátkém časovém odstupu. Tak budou mít lidé čas na obrácení. Je to čas milosti a obrácení. Ti, kdo zůstanou naživu po těchto viditelných znaméních, budou mít k obrácení jen velmi málo času. Proto P.Maria žádá rychlé obrácení a smíření. Výzva k modlitbě a pokání je určena k tomu, aby bylo oddáleno zlo a válka, a především k tomu, aby byly zachráněny duše.“

Podle Mirjany se nacházíme blízko událostem, které Matka Boží předpověděla. Proto Mirjana vyzývá lidstvo: „Obráťte se co nejrychleji, otevřete svá srdce BOHU.“

V dopise se dále píše o zjevení, ve kterém byla Mirjana poučena o zvláštní moci satana v tomto století. Splnění tajemství, která byla vidoucím zjevena, bude jeho moc zrušena. Věřící

se proti jeho moci mají chránit postem a modlitbou, nošením a umístěním posvěcených znamení a používáním svěcené vody.